

Dimény-Haszmann Árpád

OLVASMÁNY AZ ÉPÍTŐKRŐL

Abának

A kertben ültem
Egy farönkön, és
A kávémat ittam,
Az életről gondolkodtam,
Miközben téged néztelek, a
Békésen alvót.

Aztán egy hangyát
Szúrtam ki,
Mint örök védelmező.
Egy nagyobb kekszmorzsával
Birkózott.
Hol előre, hol visszahúzva azt,
Valami megakasztotta.
Micsoda kitartással,
Duzzadó erővel küzdött.
Semmi kérkedés.

Ez valami útmutatás, Uram?
Hogy mindannyian
Kifürkészhetetlen utakon
Lankadhatatlanul
Építsük a világod?

PERPENCE

nyáron este a házunk olyan
mint a kihűlőben levő kemence
szinte érezni ahogy
főle lesz a melegnek
vastag ragacsos

te jöttél az ötlettel
vigyünk ki pár matracot az udvarra
aludjunk a hűvös ég alatt

a szél a hegyekből érkezett
a kis gyümölcsösünkön át
a veteményesen

néhány még zöldes szilva
pottyant a fásszín tetején
és legurult
édesen savanykás íze volt
a szél egész éjszaka
borzongatott
míg álomba nem ringatott
mint a szerelem

azt suttogetta a fülemben
hogyan ez az a pillanat
az itt és a most

CSEENDBEN

Csendesen. Néha szótlan.
Néha csak ülünk egy padon,
egy asztal mellett,
vagy a fűben félkézre támaszkodva,

és bámuljuk az aranyesőt
vagy azt a bokrot,
ami még arra emlékeztet,
amikor virágzott.

Figyeljük, hogyan fordulnak át a színek,
az élénksárga mustárrá, mosott barnává,
halottá, mint a száraz ág.

Máskor a cinegét nézzük,
csivitelve ugrálnak az öreg gyertyán ágai között.
A mókust, ahogy bújócskázik.
Tudod, hogy ez nem egyenlő a feladással, ugye?
Mondom, és kérdelem, bár mondanom sem kellene.
De mi mindig azt mondjuk egymásnak,
amit már tudunk.
Mi mást mondhatnánk?
Így képzelem a szerelmet
az élet késői teraszán.